

Repertoriumnummer 19/ 5545
Griffnummer 19/
Rolnummer 18/4466/A
Datum van uitspraak 22 maart 2019

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Afgeleverd aan	Afgeleverd aan
Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:	Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:

Rechtsmiddelen

VERZET aangetekend op: AR-nr.: HOGER BEROEP/CASSATIE aangetekend op: Rolnummer hof:
--

**rechtbank van eerste aanleg Antwerpen,
afdeling Antwerpen**

sectie burgerlijke rechtbank

vonnis

Aangeboden op te ANTWERPEN
Niet te registreren De e.a. inspecteur

Kamer AB14

Inzake:

Hoofdzaak

wonende te

eisende partij

- vertegenwoordigd ter zitting door Meester Wim Sys loco Mr. DURNEZ JOHAN te 3050 OUD-HEVERLEE, Waversebaan 134A,

TEGEN:

HET VLAAMS GEWEST ,

Vertegenwoordigd door de Vlaamse regering in de persoon van de Vlaamse Minister voor Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonene, Gelijke Kansen en armoedebestrijding, met kabinet gevestigd te 1000 Brussel, Arenbergstraat 7, verantwoordelijk voor de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, met kantoren gevestigd te 1000 Brussel; Havenlaan 88 bus 22, Herman Terlinckgebouw;

verwerende partij

- vertegenwoordigd ter zitting door Meester Greet Louwet loco Mr. LEMACHE CHRISTIAN te 3800 SINT-TRUIDEN, Tongersesteenweg 60.

* * * * *

Gelet op de stukken in het dossier van de rechtspleging o.a.:

- De Inleidende dagvaarding van 10.09.2018
- De conclusies voor partijen
- De bundels van partijen

Partijen werden gehoord ter zitting van 22.02.2019.

1. Els

De els strekt ertoe om de dwangsom zoals opgelegd bij vonnis van 20 januari 2017 in de zaak met algemeen rolnummer 15/6290/A in zijn geheel op te heffen en verweerster te horen veroordelen tot betaling van alle kosten van het beslag en de opheffing en van de gerechtskosten.

Verweerster besluit tot de ongegrondheid van de eis en vraagt om elser te veroordelen tot betaling van de gerechtskosten.

2. Situering van het geschil

Eiser was eigenaar van een pand gelegen te

Bij vonnis van deze rechtbank van 20 januari 2017 werd eiser ten aanzien van de wooninspecteur van het Vlaams Gewest veroordeeld tot herstel van het pand teneinde het te laten voldoen aan de vereisten en normen vastgesteld in artikel 5 van de Wooncode, dit binnen de zes maanden vanaf de betekening van het vonnis, op straffe van een dwangsom van 75,00 euro per dag vertraging.

Op 24 april 2017 werd het vonnis betekend aan eiser, met bevel tot herstel, zodat de termijn van zes maanden zoals opgenomen in het vonnis van 20 januari 2017 vanaf dat ogenblik begon te lopen.

Bij notariële akte verleden op 25 augustus 2017 verkocht eiser het pand aan de t
, een projectontwikkelaar die de bedoeling had om het pand te slopen.

De ging effectief over tot het slopen van het pand. Op 9 maart 2018 werd het herstel gemeld aan de wooninspecteur.

Verweerster ging over tot invordering van de verbeurde dwangsommen tijdens de periode vanaf 24 oktober 2017 tot 8 maart 2018, zijnde een totaalbedrag van 10.125,00 euro.

Op 14 september 2018 ging eiser over tot dagvaarding teneinde de opgelegde dwangsom te horen opheffen.

3. Beoordeling

Artikel 1385*quinquies*, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, op vordering van de veroordeelde de dwangsom kan opheffen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Er is sprake van een onmogelijkheid in de zin van deze bepaling indien zich een toestand voordoet waarin de dwangsom haar zin als dwangmiddel, dit wil zeggen als geldelijke prikkel om nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren, verliest. Dat is het geval indien het onredelijk zou zijn om van de veroordeelde meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan hij heeft betracht. De door artikel 1385*quinquies*, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde onmogelijkheid is geen absolute, maar wel een relatieve onmogelijkheid die moet worden afgemeten volgens de maatstaf van wat redelijkerwijze onmogelijk is (zie in die zin ook Cass. 12 mei 2015, P.14.0493.N). In dit kader moet tevens worden nagegaan of de onmogelijkheid voortkomt uit een toevallig feit, dan wel is ontstaan door toedoen of door de schuld van de veroordeelde partij (zie in die zin ook Cass. 14 oktober 2004, C.03.0454.F).

Eiser meent ten onrechte dat hij in de onmogelijkheid was om het herstel tijdig uit te voeren omdat hij het pand bij notariële akte van 25 augustus 2017 verkocht aan de

De herstelvordering strekt er immers toe om een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand en de veroordeling rust op de overtreder persoonlijk, waarbij het geen belang heeft dat hij geen zakelijke rechten (meer) heeft op het onroerend goed waarop de herstelplicht rust. De verkoop van het pand kan de eiser niet van zijn herstelplicht bevrijden en kan dus ook geen onmogelijkheid uitmaken die een opheffing van de dwangsom rechtvaardigt.

Eiser heeft er vrijwillig voor gekozen om het pand te verkopen aan een derde en heeft zich op die manier zelf in de onmogelijkheid gebracht om binnen de opgelegde termijn (en dus vóór 24 oktober 2017) te kunnen voldoen aan zijn herstelplicht.

Dat het pand uiteindelijk inderdaad – verschillende maanden nadat de uitvoeringstermijn was verstreken – werd gesloopt door de _____, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Eiser werd reeds op 20 januari 2017 veroordeeld tot herstel en had redelijkerwijze meer inspanningen of zorgvuldigheid aan de dag kunnen leggen om binnen de opgelegde termijn zijn veroordeling na te komen.

Van een onmogelijkheid in hoofde van eiser om aan zijn herstelplicht te voldoen, is dan ook geen sprake.

De eis is ongegrond.

4. Rechtsplegingsvergoeding

De eis betreft een niet in geld waardeerbare zaak zodat de desbetreffende tarieven van toepassing zijn.

Partijen vragen de rechtbank niet om af te wijken van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

5. Uitspraak

De rechtbank stelt vast dat de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in rechtszaken is nageleefd en doet uitspraak op tegenspraak.

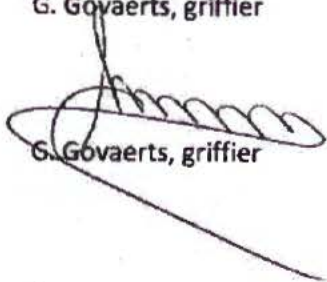
Om alle bovenstaande redenen:

Verklaart de eis toelaatbaar maar ongegrond.

Veroordeelt eiser tot betaling van de gerechtskosten, aan de zijde van verweerster begroot en door de rechtbank vereffend op 1.440,00 euro (rechtsplegingsvergoeding).

Dit vonnis werd uitgesproken op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien in openbare zitting van de Kamer AB14, die samengesteld was uit:

L. Boven, rechter
G. Govaerts, griffier

G. Govaerts, griffier

L. Boven, rechter